

La tragèdia que em va casar

Per Edu Morales i Mae Tutusaus

- Nens, voleu saber com l'àvia Concepció i jo ens vam conèixer? Va ser el pitjor moment de les nostres vides, però gràcies a això, vosaltres esteu aquí, joves.

- Sí, siusplau, avi Manel!

- Mireu nens, os llegiré algunes pàgines del diari personal que vaig escriure en aquella època..

14 de juny de 1350

La mare acaba de morir, i la ciutat sencera està patint el càstig de Déu: ara em trobo tot sol, a casa meva, preparant tot per fugir de la mort, per poder salvar me.

El pare i mon germà petit havien mort ja feia dies, i el menjar comença a faltar. Mai havia vist a la meva ciutat, Lleida, tan vuida: tothom té por, i rics i pobres són castigats amb la ràbia del senyor.

No tinc provisions ni un lloc on anar, així que he decidit marxar allà on la mort no em pot atrapar: mon germà gran és pagès, i viu a les afores de la ciutat, un lloc segur, on no hi passen fam.

Ara em dirigeixo cap a allà: espero que pugui descansar i sobreviure durant un temps, i que mon germà estigui bé.

15 de juny de 1350

El Sol comença a il·luminar la muntanya, i després de caminar tota la nit, per fi arribo al mas de mon germà. Ara el Sol ja s'amaga, i escric això sota un arbre qualsevol: quan he arribat a les afores, una senyora vella i arrugada s'ha apropat a mi. Plorava, i m'ha preguntat si era familiar d'en Josep Sala (mon germà). Jo, amb les poques forces que em quedaven, he respòs la pregunta, i llavors, la dona, cridant de desesperació, m'ha advertit de que la mort havia arribat fins allà: totes les persones que habitaven al Mas Perdí, havien mort, cosa que volia dir que mon germà gran, l'única família que em quedava, tristament, havia patit la fúria divina.

Tornava a estar sol, i seguia sense un lloc en el que dormir.

Ara descansaré al bosc, i demà, quan surti el Sol, començaré un viatge sense cap destinació, i de nou, per escapar de la mort: buscaré un lloc abandonat en el que poder dormir, i hauré de menjar sigui com sigui, caçant, recol·lectant fruits o robant.

16 de juny de 1350

Intento esbrinar com he acabat en aquesta casa, i com aquesta família tan amable m'ha portat fins aquí. Una dona gran m'ha fet un esmorzar molt abundant, i m'ha explicat que, mentres ella i la seva filla buscaven fruits per menjar aquest matí, m'han trobat, inconscient, enmig del camí. Al veure que encara estava viu, elles i el pare de la família m'han portat fins a la seva masia, on m'han acollit molt amablement.

Suposo que la seva hospitalitat em permetrà quedar-me aquí durant un temps, fins que tot torni a la normalitat, si es que torna. De fet, aquí estic molt bé, i la jove de la família és encantadora amb mi, fins i tot he notat una certa connexió amb ella. Durant un temps, no m'hauré de preocupar per res més, i dono gràcies a Déu per això. I réso per a que la meva difunta família estigui bé al cel, li per a que això acabi lo abans possible.

- Avi, la jove de la família és l'àvia Concepció, no?

- Sí, fill, sí: tota la meva família va morir a causa d'aquest càstig diví, però també, gràcies a això, vaig conèixer a l'amor de la meva vida!

- Què maco, avi

